

Alain Van der Steen

Biron

Boek I

Schaduw van de Goden

Copyright © 2019 Alain Van der Steen

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: SelfPubBookCovers.com/andrewgraphics
Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-464-05692-1

www.alainvandersteen.com

Dankbetuiging

De dank van de auteur gaat uit naar zijn echtgenote voor haar steun en geduld alsook naar Leen Bastiaens en Marleen Van Wunsel voor hun gewaardeerde tijd, energie, input en enthousiasme bij de review van dit boek.

1

Ze kwamen uit het oosten, bij het eerste ochtendgloren. Hij was de eerste die hun grauwe silhouetten op de top van Grote Heuvel zag verschijnen, afgetekend tegen de langzaam lichter wordende horizon. Eerst leken het er slechts een paar, maar daarna werden het er meer, veel meer. De opkomende zon dreef de nachtelijke hemel steeds verder weg om ruimte te geven aan het zachtblauw van weer een nieuwe dag. De eerste zonnestralen weerkaatsten onnatuurlijk vrolijk op de zwarte maliënkolders en donkerblauw gehoornde helmen. Gehypnotiseerd bleef hij staren naar het onverwachte bezoek dat nu duidelijker geprojecteerd werd tegen de oostelijke hemel. Pas wanneer het geroffel van de honderden paardenhoeven zachtjes hoorbaar werd, bemerkte hij ook de opgestoken zwaarden, speren, bijlen en schilden. Hij knipperde even met de ogen terwijl hij met zijn hoofd schudde om het verbaasde gevoel van zich af te krijgen en keek om zich heen. Ook de andere arbeiders op de Rijke Velden hadden het werk gestaakt, leunden op hun schoffels of andere werktuigen en keken verwonderd naar de aanstormende ruiters. Plotseling drong het tot hem door, als een koude hand die zich om zijn hart sloot, en besepte hij instinctief maar één ding; wegwezen!

‘Vader, rennen!’ riep hij luid tegen de oudere, grijzende man die naast hem met open mond naar het spektakel stond te gapen. ‘Weg hier, naar het dorp! Iedereen terug naar het dorp, nu!’ brulde hij.

ALAIN VAN DER STEEN

Hij zette zelf een spurt in, richting de poort die slechts vijftig meter bij hem vandaan uitnodigend open stond, klaar om hen toegang te verlenen tot de relatieve veiligheid van de versterkte omheining rond het dorp. De meesten van zijn dorpsgenoten waren alert genoeg en volgden onmiddellijk zijn voorbeeld, spoedig gevolgd door de rest van de groep arbeiders. De bende zwarte ruiters had nu de voet van de heuvel bereikt. Met nog slechts een paar honderd meter te overbruggen kwamen ze in volle galop achter de vluchtters aan. Hun triomfantelijke geroep en getier zwol aan tot één grote brul, als van een wild dier dat eindelijk uit zijn kooi ontsnapt was. Het woeste geluid rolde over de velden richting het dorp en het leek voor de vluchtende mannen alsof het aan hun kleren rukte en hen probeerde te vertragen. Biron had de poort al bereikt, greep zijn vader hardhandig bij de arm en sleurde hem mee het dorp in.

'Help me, we moeten de poort sluiten!' riep hij tegen zijn voorbij rennende dorpsgenoten. Enkele onder hen stopten, draaiden zich om en keken hem vertwijfeld aan.

'Maar ... maar dat kunnen we toch niet doen Biron, we zijn nog niet allemaal binnen. Ze hebben daarbuiten geen enkele kans!' protesteerde één van hen ontzet, luid genoeg om boven het lawaai van het snel naderende gevaar gehoord te worden.

'Als we de poort nu niet onmiddellijk sluiten dan gaan we er allemaal aan! Kom op, help me!' gebod Biron terwijl hij zelf met zijn schouder uit volle macht tegen het linkerdeel

SCHADUW VAN DE GODEN

van de poort begon te duwen, tegen de vluchtende mensenstroom in.

De eerste rovers hadden de vluchtelingen bereikt die de pech hadden om het verst van de dorpsrand aan het werk te zijn geweest. Ze hakten genadeloos met hun zwaarden en strijdbijlen op hen in. Tientallen weerloze mannen zakten bebloed op de grond om daar kermend vertrappeld te worden door de achterhoede van de horde. Enkele van de arbeiders renden zonder om te kijken verder, de monden geopend in een geluidloze schreeuw, hun longen gierend op zoek naar dat beetje extra zuurstof om hun benen de kracht en snelheid te geven hun onfortuinlijke lot voor te blijven. Anderen probeerden wanhopig en tegen beter weten in de aanvallers met hun rieken en dorsvlegels weerstand te bieden. Sommige bandieten werden door die paar dapperen van hun paarden geslagen, maar de rest van het legertje boeven bleef zonder te vertragen galopperen richting hun doel, de ingang van het dorp. Ze beseften dat snelheid hun troef was. Als de poorten van het dorp eenmaal gesloten zouden zijn, dan zou het hen veel moeite en verliezen kosten om over de metershoge houten palissades te geraken.

De dorpelingen die binnen de omheining gestopt waren, begrepen dat Biron gelijk had en hielpen hem koortsachtig met het sluiten van het tweede deel van de zware poort. Vier mannen stonden klaar om de dikke, met ijzer verstevigde balk, in de haken van de poortdeuren te leggen zodra die helemaal dicht waren.

Bijna was het hen gelukt. De eerdere aarzeling om de poort te sluiten werd hen echter fataal. De eerste ruiters

stuurden hun paarden zonder af te remmen vol tegen de poort aan. De dieren beukten tegen het obstakel, de deuren zwaaiden open en sommige dorpelingen werden verpletterd onder de vallende paarden of weggeslingerd door de klap van de terug openzwaaiende poorten. De anderen renden weg, instinctief richting hun huis, hun gezin, hun vrouw, hun kinderen. Het bandietenleger stroomde nu het dorp in en verspreide zich in alle richtingen, als stinkend afvoerwater dat onhoudbaar zijn weg door de goten zoekt.

Biron lag met een been geklemd onder één van de gewonde paarden. Het dier hinnikte angstig en trapte woest om zich heen, de paniek duidelijk zichtbaar in de wijd opengesperde ogen. De ruiter zat versuft op zijn knieën naast het dier en toen hij weer recht kwam, zag hij Biron's verwoede pogingen om diens been onder het paard vandaan te trekken. De bandiet grijnsde boosaardig, als een roofdier dat beseftte dat zijn prooi volledig aan hem overgeleverd was, pakte de speer die naast hem op de grond lag en slenterde arrogant naar zijn aanstaande slachtoffer toe. Biron keek om zich heen maar vond niets waarmee hij zich kon verdedigen. De rover hurkte naast hem, nonchalant met één hand op de speer steunend.

'Wil het niet lukken?' vroeg hij geveinsd vriendelijk. 'Heb je misschien hulp nodig, boerenpummel!' ging hij grinnikend verder.

Biron spugde zonder na te denken in het gezicht van de man, die verbaasd weer rechtop sprong. De ogen van de krijger fonkelden van woede.

SCHADUW VAN DE GODEN

'Dat was dan je laatste daad in dit leven, boerenpummel!' siste hij tussen zijn tanden, terwijl hij zijn speer naar achteren bracht om met volle kracht toe te steken. Precies op dat moment bewoog het gevallen paard net voldoende om Biron de kans te geven zijn been vrij te krijgen. Hij rolde vliegensvlug opzij en hoorde de kreet van teleurstelling toen de bandiet met zijn speer in de grond stak waar zijn hulpeloze prooi zonet nog lag. Biron gooide een handvol zand in het gezicht van de man, die verrast een aantal stappen achteruit wankelde om het vuil uit zijn ogen te wrijven. Biron kwam recht op één knie, rukte de speer uit de grond en kon die net op tijd tegen de grond in de aanslag zetten om zijn aanvaller op te vangen, die ondertussen met geheven zwaard op hem af was komen rennen. De speer doorboorde de borstkas van de man en trof hem recht in het hart. Met een gegrom diep uit zijn keel zakte de rover in elkaar, om vervolgens bewegingloos te blijven liggen.

Biron keek vol afschuw naar de levenloze ogen van zijn belager. Hij had nog nooit in zijn jonge leven gevochten, laat staan een mens gedood. Hij was een landbouwer en een jager. Dieren voor voedsel doden was een heel ander gevoel dan dit. Met trillende handen veegde hij het zweet en het vuil uit zijn ogen en keek gejaagd om zich heen. Wat hij zag tartte alle verbeelding. De hallucinante beelden die op zijn netvlies werden gebrand zouden nooit meer uit zijn geheugen gewist kunnen worden. De hoofdstraat lag bezaaid met lijken, sommigen met afgehakte ledematen. De grond was op vele plekken koperkleurig geworden van het bloed van zijn dorpsgenoten dat zich met het zand

vermengd had. Her en der kringelden donkere rookkolommen omhoog, als een vaalgrijze, nutteloze klacht aan de Goden die deze misdaad zo maar lieten gebeuren. De lucht was gevuld met een mengeling van angstig gegil en triomfantelijk gejoel. Het kwam uit de straten, uit de huizen. Kinderen en baby's huilden, moeders krijsten, vaders brulden uit verweer en uit onmacht. Biron keek naar de vertrappelde lijken die aan de poortingang lagen en zag tot zijn opluchting dat zijn vader er niet bij was. Maar waar was zijn vader dan heen gevluht? Wellicht naar huis, zoals blijktbaar iedereen geprobeerd had?

Biron raapte zijn riek op en rende, zo snel zijn gewonde been hem toeliet, richting zijn eigen huis. De snelste en kortste weg was via de hoofdstraat, maar instinctief besloot hij de eerste zijstraat in te slaan. Het meeste strijdgewoel leek dicht bij het dorpscentrum vandaan te komen, maar hij besepte dat er achterblijvende plundersaars zouden kunnen zijn. In de kleinere straatjes zou hij misschien minder in het oog lopen. Hij ging er van uit dat de horde daar vast al doorheen was gegaan, bloeddorstig en buiten hun zinnen van het succes van deze laffe, onverwachte aanval, vooraleer ze hun plunderende, moordende en verkrachtende tocht richting het dorpscentrum verder zouden zetten. Of misschien hadden ze de kleinere straatjes gewoon links laten liggen?

Dat dat niet zo was, bleek al gauw uit de eerste gruwelijk verminkte dorpelingen waar hij in de smalle steegjes overheen moest stappen. Gehypnotiseerd keek hij naar het bebloede gezicht van Eginus, de schoenmaker. De

SCHADUW VAN DE GODEN

dode ogen van de oude man leken hem verbijsterd en ongelovig aan te kijken. Kokhalzend zette Biron zijn weg verder in deze hallucinante doolhof van dood en verderf. De zon was ondertussen al een behoorlijk stuk geklommen en de eerste warmte van de zomerdag was ook in deze schaduwrijke steegjes voelbaar. Zijn hart miste een slag, toen hij een zacht geluid achter zich hoorde. Geschrokken draaide hij zich om, klaar om zich te verweren, maar het was slechts een hond die nieuwsgierig kwam kijken wat er met zijn baasje aan de hand was. Het dier snapte blijkbaar al gauw dat zijn baasje geen aandacht meer voor hem kon hebben, want hij ging naast het gebroken lichaam zitten, gooide zijn hoofd in de nek en begon klaaglijk te huilen.

Met het door merg en been gaande gejack van de hond achter hem, en omsingeld door wapengekletter, gekerm en gekrijs, zette Biron zijn weg voort, sluipend langs de gevels van de armoedige houten huisjes van de buitenwijken. Hij voelde zich continue belaagd door een luidruchtig maar tegelijk onzichtbaar gevaar. Niet veel later bereikte hij zijn doel, de wat beter gegoede buurt, waar de huizen van steen waren. Uit sommige kwam rook en er hing een vieze brandgeur waarvan Biron de oorsprong niet wist en ook niet wou weten. Het bange gevoel dat de hele tijd zijn hart had omsloten kroop nu omhoog naar zijn keel, als een wurgslang die langzaam haar prooi doodknijpt. Zijn familie woonde slechts een straat verder en de geluiden om hem heen maakten duidelijk dat een aantal rovers in deze wijk nog niet klaar waren. Hinkend kwam hij bij het huis zonder dat iemand hem alsnog had opgemerkt. Hij hoorde binnen een barse mannenstem en een gesmoorde vrouwenstem die

hij onmiddellijk herkende, waardoor al het bloed uit zijn hoofd wegtrok. Duizelend leunde hij kort tegen de buitenwand. Jocelie! Het was Jocelie! Zonder erbij na te denken stormde Biron het huis in. Wat hij zag deed hem abrupt stoppen, alsof hij tegen een onzichtbare wand was gelopen. Jocelie's kleren waren gescheurd en de man die zijn handen krachtig om haar keel hield had zijn broek op zijn enkels.

Biron's verloofde keek met uitpuilende ogen over de schouder van haar verkrachter, haar blik een mengeling van angst en wanhoop, zich uit alle macht vastklampend aan het laatste kleine restje leven dat de woesteling nog niet uit haar gewurgd had. Zonder los te laten draaide de krijger zich geërgerd om naar diegene die zijn bezigheden verstoorde en besepte onmiddellijk dat hij een probleem had. De blinde woede op het gezicht van de onverwachte gast die was komen binnenlopen liet niets aan de verbeelding over. *Hij was het vriendje van deze lekkere snol.* De krijger liet het nu slappe lichaam van Jocelie los, trok vliegensvlug zijn broek op en graaide in één en dezelfde beweging naar zijn zwaard. Biron liet een diepe, getergde brul uit het diepste van zijn ziel uit zijn mond rollen en sprong naar de man, het kale monster dat zonet zijn verloofde had onteerd en gemolesteerd! Met een rood waas voor zijn ogen stak hij met alle macht die hij in zich had de riek naar voren en trof doel. Biron voelde de weerstand en hoorde het gerinkel van de maliënkolder en het kraken van de ribben vooraleer de tanden van het werktuig verder doordrongen door het zachte vlees om zich uiteindelijk vast te zetten in de

SCHADUW VAN DE GODEN

organen van de soldaat. Die bleef Biron met verbaasde ogen aankijken terwijl hij langzaam door de knieën zakte. Biron opende zijn mond om een dierlijke oerkreet van triomf te laten horen, maar er kwam alleen maar een dof gerochel. Pas toen drong de immense pijn tot hem door. Terwijl hijzelf ook door de knieën zakte keek hij naar beneden en zag enkel nog het gevest van het zwaard van de man uit zijn maagstreek steken. Hij keek weer op, recht in het van pijn verwrongen gezicht van zijn stervende tegenstander, wiens zwarte ogen tot spleetjes geknepen waren.

'Gelijkspel!' fluisterde die grijnzend, vooraleer hij neerzeeg.

Biron's ogen rolden weg in zijn oogkassen. Hij viel op zijn zij. Hij probeerde zich op iets te focussen maar het ging niet. Hij hoorde de oorlogsgeluiden uit het dorp niet meer. Was het gestopt of was hij doof geworden? Hij zag door zijn tranen van woede, frustratie en pijn het prachtige, maar nu bleke, gezicht van Jocelie. Haar steile rode haar lag als een doods-sluier verspreid op de grond rond haar hoofd. Met veel moeite slaagde hij erin om in de kamer rond te kijken en nu pas zag hij zijn ouders liggen. Roerloos. Hij probeerde troost te halen uit de wetenschap dat ze in elkaars gezelschap gestorven waren.

Hij hoestte, veegde met de rug van zijn hand het bloed van zijn kin en kroop moeizaam naar Jocelie. De pijn had nu beslag gelegd op zijn hele lichaam. Verbeten overbrugde hij de laatste halve meter naar zijn grote liefde. Biron nam haar fijne hand in de zijne en fluisterde haar in gedachten toe dat het hem speet dat hij haar niet had kunnen

ALAIN VAN DER STEEN

beschermen. Toen realiseerde hij zich dat hij zachte muziek hoorde. Was hij aan het hallucineren? Muziek op deze plek van gruwelijke misdaden was wel het laatste wat hij verwachtte. Biron draaide puur op wilskracht zijn hoofd om te kijken waar de onnatuurlijke, rustgevende klanken vandaan kwamen. In het felle licht van de deuropening stond een silhouet roerloos naar het bloederig stilleven in de kamer te kijken. Biron rilde diep van binnenin, maar de geur van verse veldbloemen vulde de ruimte en bedwelmde hem. Een geur die zich als een zacht gewaad om hem heen leek te wentelen en op te tillen. Toen werd alles langzaam maar zeker zwart en was er alleen nog maar een koude, zwevende leegte.

2

'Neeeeeeeeee!'

Badend in het zweet wou Biron recht komen op het bed waarin hij lag, maar hij werd door een vrouwenhand zacht maar beslist, tegengehouden. Hij keek haar geïrriteerd aan en viel onmiddellijk geschrokken weer achterover op het zachte matras. Een geest. Hij had een geest voor zich!

'Jocelie ...?' begon hij voorzichtig, maar zij legde haar vingers op zijn lippen om hem te doen zwijgen. Met zijn mond open van verbazing keek hij naar de knappe, roodharige vrouw die bij hem op de rand van het bed zat. Hij had zich vergist zag hij nu, ze was niet Jocelie. Alhoewel ze erg op zijn verloofde leek waren de ogen groen in plaats van blauw en het haar was langer. Hij knipperde kort met zijn ogen en probeerde helder te denken.

'Wie ... wie bent u?' stamelde hij, 'waar ben ik? Hoe kom ik hier? Waar is Jocelie? Waar is mijn familie? Waar...'

Opnieuw legde ze hem het zwijgen op met haar vingers. Heel ver op de achtergrond klonk muziek die hem bekend voorkwam, als een vergeten herinnering.

'Ik begrijp dat je veel vragen hebt,' zei ze met een stem zacht als fluweel, 'maar je zal nog wat geduld moeten uitoefenen Biron, alles heeft zijn tijd.'

'U ... u kent mijn naam?'

'Ik weet meer van je dan enkel je naam. Geef me de kans om mijn verhaal te doen, Biron. Hopelijk beantwoord dat al je vragen en wordt alles je dan duidelijker.'

'Ik ... maar ... ik ... oké, ik luister,' gaf Biron toe.

Hij had geen idee wat er met hem was gebeurd en hoe hij hier was terecht gekomen, dus luisteren was waarschijnlijk een goede eerste stap in het ophelderen van zijn situatie. De vrouw leek ook geen kwaad in de zin te hebben. Steunend op zijn ellebogen ging hij rechtop zitten en leunde met zijn naakte bovenlichaam tegen de muur waartegen het bed stond. Hij kreeg er direct spijt van want door deze geringe inspanning begon het hem te duizelen en het leek alsof een verzameling hamers en aambeelden tot leven waren gekomen in zijn hoofd. De muur voelde vreemd aan, warm, nog warmer dan de kamer zelf, tintelend, alsof de wand leefde. Instinctief greep hij met beide handen naar zijn wond, maar die was verdwenen. Geen verband, geen litteken, geen pijn, niets, alsof het nooit gebeurd was. Was het dan toch maar een nachtmerrie geweest? Maar waar was hij dan, hoe kwam hij hier verzeild? Wat was er dan wél gebeurd? Had hij misschien een zware val gemaakt en leed hij nu aan geheugenverlies?

‘Hier, drink Biron, deze kruidendrank zal je goed doen. Je moet snel weer sterk worden.’

Ze was opgestaan en het leek alsof het eenvoudige witte gewaad om haar heen danste, bewogen door een wind die er niet was. Hij nam de eenvoudige houten beker aan die ze hem aanreikte en liet die bijna vallen toen haar handen dezelfde geur bleken te hebben als die geur van veldbloemen tijdens ... ja, tijdens wat eigenlijk? Tijdens zijn droom?

Het drankje smaakte bitter en zoet tegelijkertijd, maar het zorgde er wel voor dat hij werd omhuld door een gevoel

SCHADUW VAN DE GODEN

van kalmte en veiligheid, als een warme deken tijdens een gure nacht. Hij gaf haar de beker terug, haalde zijn handen door zijn donkere haar en keek om zich heen. Ze waren in een schaars gemeubileerde ruimte zonder ramen en zonder enige merkbare verlichting, maar toch was het alsof ze in het volle daglicht zaten. Hij zag vier deuren, een in elke wand. Iedere deur had een ander teken, maar geen van de tekens kwam hem bekend voor. De muren waren wit, neen, ze straalden wit, een onwerkelijk wit, als een regenboog zonder kleur.

Behalve de vrouw was er ook nog een man in de kamer die al die tijd nog geen enkel geluid of beweging had gemaakt. Hij stond bescheiden opgesteld in een hoek van de ruimte en leek ogenschijnlijk niet geïnteresseerd in wat er om hem heen gebeurde. Toch waren zijn hazelnootkleurige ogen alert en lieten ze Biron niet los. Zijn extreem korte haren waren bijna even wit als de wanden. Hij was gekleed in een soortgelijke witte toga als die van de vrouw. Biron schatte dat de man wel twee meter kon zijn.

Biron keerde zijn blik weer naar de vrouw. Ze had een soort vanzelfsprekend aura om zich, merkte hij nu, dat op de een of andere manier wijsheid uitstraalde en een natuurlijk respect afdwong. Of sympathie. Of misschien wel beide. De vrouw had de beker weggezet en begon haar verhaal.

‘Wat ik je ga vertellen gaat je ongetwijfeld fantastisch en ongelooflijk in de oren klinken, maar toch is het zoals het is. Ik vraag je naar me te luisteren, me te geloven en me te vertrouwen Biron, hoe moeilijk dat misschien ook voor je zal zijn.’

Ze keek hem indringend aan met haar felgroene ogen, alsof ze in zijn hoofd drong en zijn gedachten aftastte. Biron kon alleen maar knikken en wachtte op wat verder komen zou.

‘Mijn naam is Aarycia en ik waak er, samen met mijn collega Uxunrhad, over dat De Geschriften van het Grote-Boek-van-Alles overal, dus ook bij jou in Mensenland, worden nageleefd. Gezien de complexiteit en omvang van onze taak, blijkt het jammer genoeg onvermijdelijk dat er soms toch situaties ontstaan en dingen gebeuren die niet in het Grote-Boek-van-Alles geschreven stonden. Deze relatief kleine, ogenschijnlijk onbelangrijke gebeurtenissen kunnen vaak een groter effect op het geheel hebben dan wat je in eerste instantie zou verwachten, waardoor mensen die hierheen zouden moeten komen, die reis nog niet ondernemen en anderen, die hier nog niet moeten zijn, op een te vroeg en onverwacht tijdstip Mensenland moeten verlaten.’

Biron begon onrustig te verschuiven in het bed en begreep niets van wat de vrouw tegenover hem vertelde. Was hij gek aan het worden of was juist deze vrouw net zo gek als ze mooi was? Uit een ooghoek zag hij dat de man uit zijn hoek was gekomen en nu op slechts een meter achter haar had postgevat. Zijn witte gewaad rustte op een imposant paar schouders, wat het onrechtstreeks duidelijk maakte wat zijn taak zou zijn, indien Biron zou besluiten dat niet hijzelf de gestoorde persoonlijkheid van dit gezelschap was. Alsof ze zijn onrust niet merkte ging Aarycia op zachte toon verder.

SCHADUW VAN DE GODEN

'De overval op jullie dorp was zo'n foute gebeurtenis, Biron. Het stond niet vermeld in De Geschriften, dus het had nooit mogen plaats vinden, begrijp je? Maar het is jammer genoeg toch geschied, dus hebben we een aantal mensen te vroeg moeten ontvangen hier in Het-Land-van-Bijna. Mensen zoals bijvoorbeeld je ouders en Jocelie.'

Er ging een schok door Biron heen.

'Jocelie? Mijn ouders? Zijn ze hier? Waar? Kan ik ze zien? Alstublieft, Vrouwe, laat me bij hen!'

'Daar is het nog niet het tijdstip voor, Biron, want ook jij had hier nog niet moeten zijn. Zij in theorie ook niet, maar zij waren al wel ... gestorven, klaar voor de reis toen ik in Mensenland aankwam.'

Ze keek hem hierbij aan in afwachting van zijn reactie. Biron was met stomheid geslagen. Hij hoorde wel wat ze zei maar het was alsof de woorden vergruisden tot een wolkje ongreepbaar stof. Het moest dus toch werkelijk zo zijn, iemand hier was gek! Hij? Aarycia? Allebei?

'Gestorven? Was het dan toch geen droom? Maar ... maar ik dan, ik was toch ook ... dood?'

Het klonk hemzelf onwezenlijk in de oren en tegelijkertijd verbaasde het hem niet echt dat hij haar nog geloofde ook. Onwillekeurig legde hij zijn hand op de plek waar het zwaard zijn lichaam was binnengedrongen. Of niet?

'Wat gebeurd is, is gebeurd en kunnen we niet terugdraaien. Alles gaat steeds voorwaarts. Niemand van jullie in het dorp had vandaag mogen sterven, Biron. Zo stond het niet geschreven in de Geschriften. Omdat het een onvoorziene gebeurtenis was, besloot ik om zelf met mijn team van Thuisbrengers naar Mensenland te komen. Ik was

zo ontdaan van wat ik zag, dat ik niet goed opleette en jou per vergissing te vroeg met me heb meegenomen, Biron. Je was nog niet klaar om Thuis gebracht te worden. Je zweefde nog tussen leven en dood, dus ik had nog niet tussenbeide mogen komen. Maar ik moest me haasten, ik hoorde de geluiden van plunderende mannen naderen. Het Grote-Boek-van-Alles eist dat ik onder geen beding gezien mag worden door sterfelijke wezens. Het spijt me, als ik beter had opgelet en iets langer had gewacht, dan was je daadwerkelijk gestorven en had je nu bij je geliefden kunnen zijn in Het-Land-van-Goed, in plaats van hier in Het-Land-van-Bijna.'

Biron steunde zijn ellebogen op zijn opgetrokken knieën, verborg zijn gezicht in zijn handen en probeerde diep en rustig te ademen. Dit kon niet waar zijn, hij droomde. Dit was nog steeds een deel van zijn nachtmerrie. Zo dadelijk zou hij wakker worden naast het warme, zachte lichaam van Jocelie en zou hij beneden de gebruikelijke geluiden horen van zijn moeder die zoals elke ochtend de ketel opwarmde en zijn vader die alvast het mes van de zeis sleep. Hij keek op en las in de kalme blik van Aarycia dat ze elk woord van wat ze tot nu toe gezegd had wel degelijk meende. Haar ogen rustten vol medeleven op hem. Het leek niet het gezicht of de ogen van iemand die totaal gestoord was. Dus dan was hij het zelf, hij was diegene die zijn verstand verloren had. Hij zat gevangen in zijn eigen waanzin! Maar hoe kon hij daaruit ontsnappen? Alsof Aarycia zijn gedachten kon lezen ging ze verder.

SCHADUW VAN DE GODEN

'Ik begrijp dat het moeilijk is te vatten wat ik je vertel Biron, maar ik kan je verzekeren dat het de waarheid is en dat jij niet droomt en niet gek geworden bent.'

'Waar ben ik? Het-Land-van-Goed? Het-Land-van-Bijna? Wat of waar is dat, in naam van de Goden!'

Er gleed een vluchtige glimlach over haar gezicht.

'Je bent dichterbij de Goden dan je beseft Biron. Het-Land-van-Bijna is het tussenstation waar iedere Mensenland-dag de verstorvenen naartoe worden gebracht en hier hun laatste bestemming toegewezen krijgen. Ze mogen dan ofwel doorreizen naar Het-Land-van-Goed of ze worden verbannen naar Het-Land-van-Kwaad. Elke paar tientallen Mensenjaren gebeurt er wel eens een fout zoals nu bij jou. Dat is betreurenswaardig, maar zoals het verleden ons al meermaals heeft bewezen, onvermijdelijk. Jij bent de eerste fout die gebeurde tijdens mijn regeerperiode Biron en in het Grote-Boek-van-Alles staat duidelijk beschreven wat de gevolgen zijn, ook voor jou.'

Biron werd steeds ongeruster bij het horen van haar verhaal en ging geïrriteerd rechtstaan. Hij keek daarbij angstvallig naar Aarycia's bodyguard, maar de grote man met de gladgeschoren vierkante kin hield hem enkel, zonder een spier te verroeren, met opgetrokken wenkbrauwen scherp in de gaten. Biron begon heen en weer te lopen, als een dier in een kooi, gefrustreerd en machteloos.

'De gevolgen voor mij?' vroeg hij boos. 'Ik snap nog steeds niets van wat u me vertelt, maar jullie maakten een fout en jullie "handboek" dicteert wat de gevolgen voor mij zijn? Ik wil, neen, ik eis, dat jullie me nu onmiddellijk terug thuisbrengen en ik zal jullie "fout" vergeten. Laat me gaan,

ik wil weer naar huis. Ik hoor te leven in de Rijke Velden niet hier in ... in ...'

'Je gaat ook weer naar huis, maar niet op de manier zoals jij begrijpelijk zal verwachten of zou willen. Het is uitermate belangrijk dat je beseft en leert te accepteren dat niets meer is en niets meer ooit zal zijn zoals voorheen, Biron.'

'U spreekt in raadsels, Vrouwe, ik heb elk woord wat u gezegd heeft gehoord, maar ik begrijp er niets van! Het klinkt me allemaal in de oren als klinkklare onzin!'

Ze schonk hem een oprechte glimlach.

'Diep binnenin begrijp je het volgens mij wel degelijk, Biron. Volgens wat mij tijdens de overdracht is verteld, reageerden al je voorgangers precies hetzelfde. Toch hebben ze zich uiteindelijk geschikt in hun lot en beleven ze nu vreugde en voldoening aan de hen toegewezen rol. Je moet het alleen nog accepteren en dat kost tijd. Veel tijd. Tijd die ik je in eerste instantie niet kan geven, rekening houdend met de urgentie van je eerste opdracht.'

'Opdracht? Hoe kan ik een rol accepteren die ik niet begrijp? Hoe kan ik me schikken in mijn lot? Ik weet helemaal niet wat mijn lot nu is. Ik weet alleen dat ik terug wil naar hoe het was! Brengt u me alstublieft terug naar de Rijke Velden!'

Biron draaide zich om en leunde half voorovergebogen met zijn twee handen tegen de muur, terwijl hij naar zijn voeten keek alsof die een oplossing zouden kunnen bieden. Hij ademde een keer diep in en richtte zich weer tot de

SCHADUW VAN DE GODEN

vrouw. Haar vuurrode haar danste zacht om haar hoofd in hetzelfde rustige ritme als haar gewaad.

'Oké, even kijken, ik vat even samen wat ik begrijp van wat u me zonet verteld heeft. Dit is dus geen droom, ik ben klaarwakker. De aanval op ons dorp heeft wel degelijk plaatsgevonden. Dat tuig heeft iedereen over de kling gejaagd, inclusief mijn ouders en Jocelie. Ik heb wel degelijk zelf één, neen, correctie, twee van die moordenaars te pakken gekregen, maar ik ben daarbij zelf zo zwaargewond geraakt dat u en uw club van dodenverzamelaars, dachten dat ik gestorven was. Hoewel dat in eerste instantie niet de bedoeling was, of nog niet. Nu ben ik hier, jullie weten niet goed wat jullie met me aan moeten en sturen me dan maar weer naar huis met een klusje. Ondertussen moet ik gewoon accepteren dat ik de personen die mij het dierbaarst waren nooit meer zal zien.'

Hij hijgde van toenemende onmacht en zijn neusvleugels trilden.

'Wat ik het goed samen zo? Over één ding ben ik het met u eens, Vrouwe, niets zal meer zijn zoals voorheen, dat is zeker!'

'Ik begrijp je frustratie ...'

'Frustratie? Dat is nog heel zacht uitgedrukt! Ik word hier wakker op een plek die ik niet ken, met mensen die ik niet ken en er wordt mij heel wat rare verhalen verteld maar waar is het bewijs? Bewijs me dat uw woorden de waarheid bevatten, Vrouwe, of laat deze nachtmerrie alstublieft nu ophouden en laat me gaan. Ik ben moe en ik wil naar huis!'

Biron ging met hangend hoofd gehurkt tegen de muur zitten. Aarycia keek hem een aantal seconden stilzwijgend aan alsof ze nadacht en knipte dan met haar vingers. Het klonk alsof twee kristallen glazen elkaar beroerden. Biron keek op en zag dat de deur in de wand die het verste van hem vandaan was, langzaam en geruisloos openging. Biron kon niet zien wat er achter de deur was door de mist die laag over de vloer naar binnen kwam sluipen. Hij draaide zijn hoofd weer naar Aarycia en haalde zijn schouders op.

'Pff, trucjes. In het dorp hebben ...,' hij slikte, '... hadden we ook iemand die illusies kon verwekken.'

'Het is geen illusie, Biron. Ik verzoek je om naar die deur te gaan en te kijken. Kijk en luister, Biron, probeer te voelen wat je ziet en hoort.'

De mist kroop nu langzaam de kamer weer uit richting de open deur, alsof het Biron wilde uitnodigen om het te volgen. Hij stapte eerst vol vertrouwen naar de deur toe maar vertraagde toen weifelend, een beetje uit het lood geslagen door de vreemde geluiden die hij begon te ontwaren. Aarycia maakte kort oogcontact met de man, die ernstig knikte en geruisloos achter Biron aan ging. Biron had de deur bereikt en deinsde onwillekeurig een beetje terug. Een weeïge geur drong zijn neusvleugels binnen en de geluiden waren nu duidelijker herkenbaar. Zijn zintuigen begonnen de eerste alarmsignalen af te geven. Een kakafonie van gekerm en geweeklaag gaven hem tintelingen in de nek en zijn hartslag versnelde. De nieuwsgierigheid overwon echter zijn eerste instinctieve terughoudendheid. Hij stak zijn hoofd door de deur en werd

SCHADUW VAN DE GODEN

tot zijn verwondering geconfronteerd met complete duisternis. Voor hij beseftte wat er gebeurde werd hij door onzichtbare handen ruw door de deur getrokken en viel hij in het niets. Hij wilde gillen maar dat lukte niet of misschien toch wel, maar kon hij zichzelf niet horen. Volledig gedesoriënteerd door de inktzwarte duisternis die hem omsingelde leek het hem alsof hij heel snel viel, maar tegelijkertijd toch op dezelfde plek bleef. De temperatuur daalde razendsnel, de kou begon hem te omklemmen en maakte het moeilijk om te ademen. Na de eerste verrassing over wat hem overkwam had hij nu genoeg tijd gekregen om in paniek te geraken en begon doelloos wild om zich heen te slaan. Precies op dat moment kwam er uit het niets een vlek blauwig licht dat hem als een aura omarmde. Het vallen leek te stoppen en hij kreeg het fysieke gevoel alsof hij werd opgetild. Luttele ogenblikken later werd hij voorzichtig op de vloer van de ruimte gelegd en hoorde hij de deur achter hem zachtjes dichtslaan.

Trillend van emotie probeerde hij steunend op een elleboog rechtop te zitten. Naast hem stond Aarycia's bodyguard bezorgd naar hem te kijken terwijl het blauwe lichtschijnsel dat om de man hing langzaam werd opgenomen in het stralende witte licht van de muren.

'Dankjewel, Brimurith.'

Ook Aarycia stond nu naast hem terwijl Brimurith ondertussen weer in zijn hoek ging staan en de kamer inkeek alsof er niets gebeurd was.

Biron keek hem ongelovig na, stond met nog steeds knikkende knieën op en wendde zich tot Aarycia.

'Wat in de naam van de Goden was dat?' kreunde hij, nog steeds niet volledig bekomen van de schrik.

'Dat was de weg naar Het-Land-van-Kwaad. Niet echt de plek waar je wil zijn en ook niet de plek waar jouw toekomst ligt. We wisten wat er ging gebeuren dus Brimurith hield zich klaar om in te grijpen. Hij wachtte lang genoeg om je de sensaties die je ondervond te laten beleven en nam tijdig actie om je te behoeden voor verder onheil. Normaal gezien is er eenmaal die deur door geen weg meer terug.'

'Jullie wisten wat er ging... en toch lieten jullie mij opslokken door dat ... dat ...ding!'

'Zoals ik al zei, we waren er klaar voor en je was geen enkel moment in gevaar. Je wou van mij een bewijs in een andere vorm dan woorden, dit was een bewijs.'

Biron bleef wantrouwig en haalde diep adem.

'Dit bewijst alleen maar dat er hier vreemde dingen gebeuren, maar geeft mij persoonlijk geen doorslaggevend bewijs dat uw woorden de waarheid bevatten, Vrouwe.'

Aarycia keek hem aan met een twinkeling in de ogen alsof ze een binnenpretje had.

'Dat heb ik ook niet beweerd, Biron, noch heb ik gezegd dat dit het enige bewijs zou zijn. Ik ben namelijk nog niet klaar.'

Biron slikte. Had ze nog meer van die enge ervaringen in petto?

'Aangenamer bewijs mag ik hopen?' vroeg hij met een klein stemmetje.

SCHADUW VAN DE GODEN

'Ja, en neen, dat hangt ervan af hoe je het bekijkt. Oordeel zelf!'

Ze maakte opnieuw een geluid van rinkelend kristal met haar vingers en Biron zag nu de tegenovergestelde deur langzaam openzwaaien. Ditmaal was er geen mist die tevoorschijn kwam maar wel een zachte, warme gloed die de gehele ruimte uitnodigend beroerde, alsof er zonnestrallen van goud op deze plek tot rust kwamen. Biron keek met open mond naar het prachtige spektakel. Wat dit bewijs ook mocht zijn, het leek in ieder geval een stuk aangenamer te zijn dan de vorige ervaring die hij voorgeschoteld had gekregen.

Een recente ervaring rijker ging hij met gepaste reserve schoorvoetend naar de uitnodigend openstaande deur. Het oogde allemaal vredig maar toch bleef hij een tikkeltje wantrouwig. Eenmaal aan de deuropening keek hij uit over een zonovergoten weiland, waar de meest hagelwitte schapen die hij ooit had gezien, vredig stonden te grazen. Aan de horizon gloorde een bergketen, glinsterend als opgepoetst porselein, de toppen omringd door een wolkendek. De lucht trilde van de warmte, een warmte waarop zachte muzieknoden leken te drijven. Muziek gemaakt door nog nooit gehoorde instrumenten. Hij werd overweldigd door een schier onbedwingbaar gevoel van blijdschap. Aan de voet van heuvels bedekt met gele en blauwe veldbloemen speelde een grote groep kinderen. Recht voor hem, op misschien twee steenworpen afstand, stond een groepje van ongeveer tien mensen bij een boomgaard te praten. Er ging een schok van herkenning door hem heen. Hij hield zijn hand boven de ogen tegen het

felle licht en zijn hart maakte een vreugdesprong. Zij waren het echt! Met een stem hees van emotie riep hij hun naam.

‘Jocelie! Vader! Moeder!’

Ze keken alle drie zijn richting uit maar reageerden verder niet, alsof ze hem wel hadden gehoord maar hem niet zagen. Geen groet, geen blijk van herkenning, niets! Hij begreep het niet, ze moesten hem toch kunnen zien vanop die afstand?

Vanuit de verte klonk een diep eentonig hoorngeschal. Alsof dat een afgesproken teken was stopten de kinderen aan de voet van de heuvel met spelen en huppelden of renden ze weg richting het geluid. Plotseling waren ze verdwenen, alsof ze door het decor verzwolgen waren. Ook het groepje volwassen mensen slenterde verder van hem vandaan achter de kinderen aan.

‘Neen,’ riep hij in paniek, ‘ga niet weg, kom terug, Jocelie, lieveling, ik ben hier!’

Jocelie stopte en keek over haar schouder naar hem. Haar felblauwe ogen straalden rust uit en op dat moment zag hij het in haar blik; het weten, de berusting, de vrede! Haar geruststellende glimlach bevestigde wat hij zelf onbewust al wist door Aarycia’s verhaal, maar tot nu toe geweigerd had te geloven. Dit was geen vaarwel, maar een lang, een heel lang afscheid. Op het moment dat Biron instinctief door de deur wilde stappen om achter Jocelie en zijn ouders aan te gaan, leek het alsof hij tegen een onzichtbare muur liep. Hij botste achteruit en viel op zijn bips. Vol afgrijzen zag hij hoe de deur voor zijn neus weer dicht ging.

SCHADUW VAN DE GODEN

'Neen, neen, neeeeeen!'

Hij probeerde de deur weer open te trekken, maar er was nergens een deurknop of iets dergelijks te bekennen. Hij bonkte zo hard hij kon met zijn vuisten op de deur maar ook dat hielp niet.

'Neen, neen ...'

Snikkend viel hij op zijn knieën, overmeesterd door een plotseling gevoel van wanhoop en een loodzwaar besef dat het tafereel dat hij zonet had gezien volledig onbereikbaar voor hem was. Aarycia was naar hem toe geschreden, legde een troostende hand op zijn schouder en liet hem toe zijn verdriet de vrije loop te laten. Hij had het begrepen wist ze. Nog niet geaccepteerd, maar wel begrepen.

'Het is goed zo Biron, ze zijn waar ze uiteindelijk ooit hadden moeten zijn en ze zullen daar altijd blijven, wachtend tot ook jouw moment gekomen is om door deze deur te mogen stappen. Zoals je met eigen ogen hebt kunnen zien hebben ze het goed in Het-Land-van-Goed, beter dan ooit tevoren in hun vorige bestaan. Geloof me als ik je zeg dat zij weten dat jij ooit weer bij hen zal zijn. Het wachten valt hen trouwens niet zwaar, omdat men in Het-Land-van-Goed geen tijd kent. Toch niet zoals jullie die ervaren in Mensenland.'

Biron knikte wezenloos, zonder overtuiging. Hij veegde zijn tranen weg met de rug van zijn hand en probeerde uit alle macht zijn kalmte te herwinnen. Dat koste hem bijzonder veel moeite maar het was de enige keuze die hij had. Langzaam stond hij weer op, ging lijdzaam met gebogen hoofd naar het bed en zette zich neer op de bedrand. Minutenlang werd er geen woord gesproken. De

stilte in de ruimte omhulde hen als een troostende cocon. Aarycia liet Biron alleen met zijn gedachten, zijn twijfels en zijn beantwoorde en onbeantwoorde vragen. Biron rechtte zijn hoofd en keek naar zijn gastvrouw met een semi-vastberaden blik.

‘En nu?’ verbrak hij uiteindelijk de stilte.

‘Nu is het moment daar dat we naar die plek gaan waar ik zelf vandaan kom. Een plek die slechts toegankelijk is voor de Goden, hun Schaduwen en de Helpers.’

Biron schudde geïrriteerd zijn hoofd. Waar ging dit nu weer over?

‘De Goden en wie? Schaduwen? Helpers?’

‘Ik moet je helaas weer vragen geduld te willen uitoefenen Biron, het zal je weldra allemaal duidelijker worden.’

‘Bent u dan misschien zo’n Schaduw? Of is hij misschien een Helper?’

Hij wees naar Brimurith die ondertussen voor de derde deur in de ruimte had postgevat.

‘Neen, dat zijn we niet.’

Biron sperde zijn ogen wijd open toen hij besepte wat dat betekende.

‘Dan bent u dus een ... neen, dat kan niet, onmogelijk! Jullie bestaan alleen in verhalen, in legenden, jullie bestaan niet echt!’

‘Geef toe Biron dat je zonet een aantal dingen hebt aanschouwd waarvan je eerder dacht dat ze niet bestonden of niet konden zijn. Dus, ja, het is waar, ik ben een Godin. Mijn termijn is trouwens bijna om, maar daarover vertel ik

SCHADUW VAN DE GODEN

je later meer. Volg me en dan zal ik je verder inwijden over hoe we de bestrijding van het gevaar dat ons aller bestaan bedreigt moeten aanpakken en welke rol jij daarin zal spelen.'

Biron voelde zich zo murw geslagen en volledig uitgeput van alle doorstane emoties en recente gebeurtenissen dat hij zonder verdere vragen opstond om Aarycia te volgen door de deur die door Brimurith reeds werd opengehouden.

'Toe maar,' dacht hij deemoedig, 'waarom niet? Ik had toch niets speciaals gepland voor vandaag.'

3

Het leek Biron alsof hij alweer in een andere wereld was gestapt. Na alles wat hij zonet beleefd had, was dat nog aannemelijk ook bedacht hij. Aarycia schreed voor hem, alsof ze zweefde, en Brimurith volgde in Biron's kielzog. Ze liepen door een immens lange zuilengalerij die op verschillende plaatsen versierd was met bloemen die Biron onbekend waren, sommigen in kleuren die hij nog nooit had aanschouwd. Er was geen plafond te zien en de zuilen leken in de plaats daarvan een dunne mistbank te ondersteunen, die als een beschermend deken boven hen hing. Misschien voelde mede daardoor deze galerij erg koel aan en Biron kon een rilling niet onderdrukken. De muren waren op regelmatige intervallen smaakvol bezet met fijn bladgoud. Het was prachtig, rustgevend en tegelijkertijd had het voor hem als nieuwkomer ook iets beklemmends, iets onnatuurlijks. Er was verder geen levende ziel te bekennen, als hij dat tenminste zo mocht uitdrukken. Aan het einde van de zuilengalerij was een gigantische glazen poort. De poort was, net zoals alles wat hij tot hiertoe had gezien, schitterend schoon, waardoor Biron de weerspiegeling van de hele galerij waarin ze liepen kon zien reflecteren. Zijn onderbewustzijn moest iets opgemerkt hebben want gedachteloos deed hij een stapje opzij en keek voorbij het lichaam van Aarycia naar de prachtige spiegelpoort. Wat Biron zag deed hem naar adem happen. Hij wreef zich in de ogen, hij moest zich vergissen, de vermoeidheid begon hem uiteindelijk parten te spelen. Vanuit de poort keken de

SCHADUW VAN DE GODEN

weerspiegelingen van de voortschrijdende Aarycia en de kolossale Brimurith naar hem terug. Maar zijn eigen spiegelbeeld was er niet! Instinctmatig betastte hij kort zijn armen en zijn romp, als om zichzelf ervan te verzekeren dat hij wel degelijk bestond.

Ze hadden de poort bereikt nog voor hij volledig van zijn verbazing was bekomen en de twee deuren zwaaiden open op bevel van Aarycia's kristallen vingerknip. De deuren onthulden een brede gang. De mist boven hun hoofden had plaats gemaakt voor een heldere, blauwe hemel. De temperatuur schoot ook gelijk omhoog en het voelde vertrouwd aan voor Biron, als een doordeweekse zomerdag op de Rijke Velden. De vloer waarover ze stapten was schitterend lichtblauw marmer, alsof ze over een stenen wateroppervlak liepen. De wanden waren behangen met schilderijen die leven uitstraalden. Hij keek verbouwereerd naar de realistisch bewegende geschilderde personen en dieren op de kunstwerken links en rechts van hem. Hij viel van de ene verrassing in de andere en Biron stelde zichzelf de vraag wat ze nog meer voor hem in petto hadden?

De enkele mensen die ze tegenkwamen, tenminste Biron dacht dat het mensen waren, gingen allen onverwijd eerbiedig voor hen aan de kant en bogen het hoofd naar Aarycia. Biron werd bekeken met nauwelijks onverscholen nieuwsgierigheid. De gang mondde uit op een reusachtig ovalen plein. In het midden stond een enorme marmeren fontein, zo wit dat het bijna pijn deed aan de ogen. De gehele omtrek van het plein werd omzoomd door tientallen beeldhouwwerken. Zonder uitzondering beelden ze allemaal statig ogende mannen en vrouwen uit, gekleed in hetzelfde

soort gewaad als Aarycia droeg. Alle stenen figuren keken neer op het levendige plein met een blik die goedkeuring leek in te houden. Eventjes dacht Biron dat hij een van de beelden had zien bewegen, maar dat kon ook zijn ondertussen geprikkelde fantasie geweest zijn.

Biron volgde Aarycia in een zijstraat. Vergeleken met de gangen en het plein dat ze zonet achter zich hadden gelaten was het straatje relatief smal en schemerig. Toen ze aan een zilveren poort met normale afmetingen kwamen knipte Aarycia met haar vingers, waarop de poort volledig geluidloos langzaam openzwaaide. Eenmaal ze de poort voorbij waren ging die even geluidloos weer dicht. Biron keek uit over een immens zanderig plein dat zowel qua uitstraling als qua geluiden in schril contrast stond met wat hij tot nu toe had ervaren. Alle mannen, en zelfs enkele vrouwen, die Biron kon zien, droegen lichte gevechtsskleding en de lucht trilde van het gekletter van metaal op metaal, het dreunen van zwaarden die inhakten op schilden, het geplof van trillende pijlen die hun doel raakten. Biron keek verbaasd rond en probeerde te begrijpen waar hij in beland was.

'Inderdaad, dat denk je juist, een trainingskamp!' las Aarycia zijn gedachten.

Plotseling drong het tot Biron door.

'Ho, wacht eens even, die opdracht die ik van u ga krijgen lijkt me op deze manier niet zo heel vreedzaam te zijn, Vrouwe! U weet dat ik slechts een boerenzoon ben, geen krijger. De dorsvlegel en de riek zijn mijn dagelijkse gebruiksvoorwerpen, niet het zwaard en de speer!'

SCHADUW VAN DE GODEN

Aarycia glimlachte begrijpend.

'Al deze mensen die je hier ziet, Biron, zijn Schaduwen van de Goden. Jij wordt één van hen, jij wordt een Schaduw van de Goden.'

'Dus die Schaduwen waar u het over heeft zijn een soort van lijfwachten van de Goden?' vroeg Biron, een beetje uit het lood geslagen.

Hij kon zich niet voorstellen dat hij de rest van zijn bestaan moest gaan doorbrengen als een soldaat.

'Neen, geen lijfwachten. De Schaduwen zijn de oren en ogen van de Goden in Mensenland en hun buurlanden op De Wereld. Zij zijn de krijgers van de Ultieme Waarheid, de bewakers van de correcte naleving van wat in De Geschriften van het Grote-Boek-van-Allen vermeld staat. Ze vechten enkel wanneer het moet, niet omdat het moet. Het zijn mensen die net als jij hangen tussen leven en dood. Niemand in Mensenland merkt het verschil tussen een Schaduw en een normale sterveling. Misschien heb jij er wel zelf in je leven al een paar ontmoet! Er is nochtans een verschil te zien, als je eenmaal weet waar je naar moet kijken,' legde de Godin geduldig uit.

'Ik wil er best op vertrouwen dat de intenties van de Schaduwen nobel van aard zijn, Vrouwe, maar ik herhaal het nogmaals, ik ben een boer, een arbeider, ik ben geen vechter. Ik leef volgens de wetten van de aarde, niet volgens die van het bloed. U heeft volgens mij de verkeerde man voor u, ik kan u verzekeren dat ik hier totaal niet geschikt voor ben.'

'Jij bent juist het perfecte type voor een Schaduw, Biron. Je hebt een zuiver hart, je hebt een immens gevoel voor

rechtvaardigheid en zelfs ongetraind ben je er toch in geslaagd twee geoefende soldaten uit te schakelen. Wat zou er gebeurd zijn als je gevechtservaring had gehad? Misschien leefde je dan nog écht en was je niet hier terechtgekomen? Je hebt het in je Biron, geloof me!’

Biron zei een tijdje niets en volgde Aarycia en Brimurith verder tussen de trainende Schaduwen.

‘Ik heb geen keuze, of wel, Vrouwe?’ verbrak hij zijn eigen stilte.

Ze schudde bijna onmerkbaar haar hoofd en glimlachte meewarig.

‘Ik zou je kunnen proberen te overtuigen dat we in principe allemaal te allen tijde een keuze hebben, maar dat is in de praktijk enkel maar tot op zekere hoogte zo. Eigenlijk heeft het lot al een keuze voor jou gemaakt, zoals ze tot nu toe altijd al heeft gedaan en ook zal blijven doen.’

Biron keek wijdbeens met zijn handen in de zij naar de trainende Schaduwen. Hij sloot de ogen, ademde diep in en draaide zich toen resoluut naar Aarycia om.

‘Goed dan.’

Biron had zijn besluit genomen. Als dit alles zijn lot was en hij zich kon vasthouden aan de gedachte, of beter, de wetenschap, dat hij ooit voor altijd op een volkomen vredige manier zou kunnen samenzijn met Jocelie en zijn ouders, dan moest hij zijn verantwoordelijkheid nemen en zijn rol als kleine radertje in het geheel van Alles vervullen. Als dit allemaal uiteindelijk toch een droom bleek te zijn en hij straks weer wakker zou worden in zijn eigen bed, maakte het niet uit of hij in mogelijk gevaarlijke situaties

SCHADUW VAN DE GODEN

terecht kwam of niet. Als het geen droom was, dan moest hij maar het beste van de situatie zien te maken. Helemaal niets doen was ook geen oplossing.

‘Goed dan,’ herhaalde hij, alsof hij zichzelf met die woorden nog een keertje wilde overtuigen, ‘wat zal precies mijn opdracht zijn en wanneer gaat ze van start?’

Aarycia glimlachte hem toe en legde even haar hand op zijn schouder.

‘Je opdracht is dringend en uitermate belangrijk, er is geen tijd te verliezen. Zo dringend dat we zelfs geen tijd hebben om je een training te kunnen geven zoals al diegenen die je hier om je heen ziet bij hun start wel hebben genoten. De Geschriften van het Grote-Boek-van-Allen schrijven voor, dat in een situatie zoals de jouwe nu, de mens in kwestie eerst nog een volledige fysieke en mentale opleiding ondergaat vooraleer de terugreis wordt aangevat, maar ik vrees dat daar in dit geval geen tijd beschikbaar voor is Biron. Jouw taak is te dringend, dus je zal het moeten doen met het handvol kennis die we je op extreem korte tijd kunnen meegeven. Over wat bij mensen één dag wordt genoemd zal je weer worden teruggebracht naar Mensenland.’

‘Als het zo dringend is, waarom stuurt u mij dan en niet één van de meer ervaren Schaduwen?’ onderbrak hij haar.

‘De andere Schaduwen zijn allemaal speciaal getraind voor de aan hen specifieke reeds toegewezen opdrachten en kunnen niet vrijgemaakt worden. Als één van die opdrachten niet uitgevoerd wordt, dan kan ook dat weer een kettingreactie teweegbrengen die te ver afwijkt van de Geschriften en komen we in een vicieuze cirkel terecht die

we ten stelligste moeten vermijden. Je zal trouwens niet alleen aan de opdracht beginnen, je krijgt de hulp van onder andere nog een nieuweling.'

Biron trok vragend een wenkbrauw op.

'Nu nog niet,' anticepeerde zij op de vraag die hij wou stellen, 'je zal je partner op een later tijdstip ontmoeten, eerst zal ik je kort uitleggen wat de opdracht is en waarom ze zo belangrijk is. Laten we naar een rustiger plaats gaan zodat ik je zonder afleidingen op de hoogte kan brengen.'

Ze wandelden, nog altijd op de hielen gevolgd door de zwijgzame Brimurith, naar een klein eenvoudig ogend stenen gebouw dat, eenmaal door de deur die geopend werd op commando van Aarycia's kristallen vingerknip, een oase van rust bleek te zijn na al het getier en wapengekletter op het plein. Het interieur was in tegenstelling tot wat de buitenkant suggereerde, helder verlicht met dezelfde felheid als de ruimte waarin hij eerder wakker geworden was. Kleine watervalletjes stroomden uit het niets in her en der verspreide vijvertjes, waar bloemblaadjes op het wateroppervlak meedeinden op de rimpelingen die door het vallende water werden veroorzaakt. Brimurith ging alweer afzijdig in een hoek staan, terwijl Aarycia en Biron gingen zitten op een bank. Als uit het niets kwamen er uit de aangrenzende kamer een jonge vrouw en een jonge man met verfrissingen aanzetten. Het tweetal verdween daarna weer net zo snel en geruisloos in de richting van waar ze verschenen waren.

Biron keek Aarycia verwachtingsvol aan.

SCHADUW VAN DE GODEN

'Goed dan,' begon ze, 'vooraleer ik je de details van je opdracht geef, is het van groot belang dat je begrijpt waarom ze moet uitgevoerd worden. Wanneer je de context van het grotere geheel kent, dan zal de opdracht zinvoller voor je zijn. Ik zei je eerder al, dat De Geschriften van het Grote-Boek-van-Alles bepalen wat er wel en niet gebeurt in Mensenland en de rest van De Wereld. Maar ook de bewoners van het Godenland hebben zich te houden aan de spelregels zoals beschreven in de Geschriften. Je dient boven alles te begrijpen dat het allereerste doel van de Geschriften is om een heel delicate balans te bewaren: de balans tussen alle gebeurtenissen in De Wereld, de balans tussen De Wereld en Godenland en uiteraard ook de balans in wat er in Godenland gebeurt. Ook hier heb je dus zoals overal Goed en Kwaad. Ik ben de Oppergodin van Het Goede en vertegenwoordig alles wat juist en rechtvaardig is. Zoals je zelf aan den lijve hebt ondervonden bestaat er ook een tegenpool van Het Goede en dus ook van mij. Mijn ... collega, zo je wil, is Uxunhad, de Oppergod van Het Kwade. Het hoeft geen verder betoog waar hij voor staat.'

Ze stopte even met praten en nipte aan de verfrissing om Biron de kans te geven alles goed tot zich te laten doordringen. Ze zag in zijn ogen en aan zijn lichaamstaal dat zijn interesse gewekt was en dat zijn nieuwsgierigheid het leek te winnen van zijn eerdere terughoudendheid. Door die wetenschap aangemoedigd ging ze verder met haar verhaal.

'De Geschriften bepalen dat de Oppergoden van Het Goede en van Het Kwade na een vooraf bepaalde termijn vervangen dienen te worden. Dat zal heel binnenkort zijn,

omgerekend in tijd zoals die bekend is op De Wereld, is dat over slechts enkele dagen. Vanaf dat moment is het de bedoeling dat Uxunrhad en ikzelf eveneens een rol als Schaduw dienen te vervullen, tot ook wij voor eeuwig en altijd onze plek in Het-Land-van-Goed of Het-Land-van-Kwaad mogen innemen.'

'Wat bepaalt dat moment?' viel Biron haar in de rede.

'Dat merk je wel als het zover is, maar laat me eerst mijn verhaal verder vertellen. Uxunrhad lijkt niet van plan om zijn positie als Oppergod te willen opgeven en is volgens verschillende reeds bevestigde geruchten van plan om het evenwicht tussen Het Goede en Het Kwade te verstoren, in een poging om als alleenheerser over Godenland, of zelfs over Alles, te kunnen regeren! Een dergelijke onbalans in de basisfundamenten van Alles zou funest zijn voor zowel de harmonie in, als de harmonie tussen, De Wereld en Godenland. Uxunrhad heeft een aantal afvallige Schaduwen naar zijn hand gezet en heeft ze in het geheim, zonder mij te betrekken zoals het volgens de regels altijd hoort, laten afdalen naar Mensenland voor een geheime missie.'

Biron wachtte in de veronderstelling dat Aarycia weer verder zou gaan met haar verhaal maar ze keek hem stilzwijgend ernstig aan.

'Weet u ook wat die geheime missie is, Vrouwe? Wie zijn de Schaduwen die Uxunrhad er op uit heeft gestuurd?'

'Helaas, dat weten we niet. Omdat Uxunrhad eerst heimelijk en nu bijna openlijk de spelregels van de Geschriften negeert, ben ik er van uit gegaan dat er maar één logische stap was die ik kon nemen om zijn acties weer

SCHADUW VAN DE GODEN

in balans te brengen. Ik heb dus eveneens een paar van de meest ervaren Schaduwen er enkel in mijn opdracht op uitgestuurd, om in Mensenland uit te zoeken wat Uxunrhad van plan is. Ik verwacht heel binnenkort van hen te horen of ze te weten zijn gekomen wat Uxunrhad's Schaduwen in Mensenland als doel hebben.'

Ze nipte nog een keer aan de verfrissing, zette het glas op tafel en ging achterover zitten op de bank, als onbewust teken dat haar verhaal klaar was. Biron stond op en begon heen en weer te lopen door de ruimte. Hij probeerde na te denken, maar door alle recente vreemde gebeurtenissen die hem waren overkomen en de niet-alledaagse informatie die hem werd bezorgd, begon het hem te duizelen. Het was allemaal te overweldigend en hij ging uiteindelijk weer zitten. Aarycia zei nog steeds niets en wachtte rustig af. Biron begreep dat ze hem de tijd gunde om alles zo goed mogelijk te verwerken, maar hij zag ook in haar ogen een ongeduldige maar verwachtingsvolle glans. Hij merkte ook een zekere spanning in haar blik en in een flits begreep hij dat ze hem misschien helemaal niet kon verplichten om een Schaduw te worden! Hij had wel degelijk een keuze om zijn eigen lot te bepalen. Of had zijn eigen lot die keuze toch al voor hem gemaakt? Zijn brein werkte op topsnelheid maar het leek hem onmogelijk zijn gedachten te ordenen.

Hij voelde dat hij aan zet was. Hij stond opnieuw op en stapte met trage passen naar het enige raam in de ruimte. Hij stond stil en keek toe hoe de Schaduwen op het terrein schijnbaar onvermoeibaar verder oefenden. Hij mocht dan slechts een landbouwer zijn en hij had nooit de ambitie gehad om heldhaftige daden te verrichten, maar het leek

erop alsof de huidige situatie hem daar nu wel toe dreef. Hij had eigenlijk niks te verliezen, sterker nog, hij had alles al verloren. Hij kon nu kiezen tussen een bestaan in de anonimiteit zoals hij dat tot hiertoe steeds had geleefd, wachtend op een moment dat misschien nooit zou komen, of verder te leven als een Schaduw van de Goden. Diep binnenin zijn ziel had hij al gekozen, maar hij moest het nu alleen nog aan zichzelf toegeven en het Aarycia kenbaar maken. Hij moest zijn instinct volgen. Hij wist zelf nog niet of hij dit besluit nam gewoon om niet gek te worden van verdriet en onzekerheid of omdat hij toch de drang voelde om eindelijk iets echt zinvols te kunnen doen, om echt het verschil te kunnen maken. Hij wendde zijn blik af van het terrein, draaide zich op zijn hielen om en keek Aarycia vastbesloten aan.

'U kan op mij rekenen, Vrouwe, ik zal mijn rol als Schaduw van de Goden aanvaarden!'

De glimlach die ze hem schonk was warm en dankbaar.

'Je woorden vervullen mijn hart met blijdschap Biron, ik sta nu eigenlijk al tweemaal bij je in schuld.'

Aarycia gaf een teken aan Brimurith die kort knikte en de ruimte verliet.

'Zoals ik reeds eerder aangaf zal je je eerste opdracht niet alleen uitvoeren. Het is trouwens geen enkele nieuwe Schaduw toegestaan om alleen zijn eerste missie aan te gaan. Brimurith is de andere nieuwkomer gaan halen die met jou een team zal vormen. Het is belangrijk dat jullie op heel korte tijd leren samenwerken en elkaar ten volle kunnen vertrouwen.'

SCHADUW VAN DE GODEN

Biron zag Brimurith de ruimte weer binnenkomen met achter hem een man die deels achter de brede schouders van Aarycia's lijfwacht verborgen bleef. Brimurith keek veelbetekenend naar Aarycia en deed toen een stap opzij.

'Biron, dit is Wallach, je Schaduw-partner voor deze missie!'

Biron hoorde niet wat Aarycia zei. Hij stond als aan de grond genageld te kijken naar de nieuwkomer, terwijl er een rood waas voor zijn ogen begon te vormen. Hij voelde overweldigende tintelingen in zijn nek en het leek alsof er in zijn hoofd iets knapte, als een tak die van zijn boomstam wordt afgebroken.

'Jij! Jij, vuile moordenaar!' brulde hij buiten zichzelf, terwijl hij als een roofdier dat zijn prooi wilde verscheuren met beide handen naar voren op de man toesprong.

Brimurith maakte een snelle beweging met zijn handen en Biron stuitte bruusk op een onzichtbare wand. Wallach, die al een houding had aangenomen om zich te verdedigen, begreep dat Biron nu niet bij hem kon komen en keek hem triomfantelijk aan. Biron probeerde naast, onder of boven datgene wat hem tegenhield te komen, zodat hij wraak kon nemen op het monster dat hem iedereen die hij liefhad ontnomen had, maar tevergeefs. Brimurith hield hem vanop afstand in bedwang. Aarycia was naar Biron geschreden en hield haar handen op zijn schouders. Haar aanraking leek een magisch rustgevende uitwerking op Biron te hebben. Hij trachtte weer normaal adem te halen en draaide zich met een betrand gezicht naar haar om. Zijn hele lichaam trilde oncontroleerbaar van frustratie.

'Waarom? Waarom hij?'